

Поводом текста „Печат на патриотизам“, Време, бр. 1026

Поштована госпођо Дидановић,

Пријатно ме је изненадила пажња коју сте, по већ ко зна који пут, у свом чланку, посветили НСПМ-у, Слободану Антонићу и мени.

Такође, ценим то што је приказ расправе у којој се НСПМ још једном нашао у улози „дежурног кривца“ прилично коректан, разуме се, уз дискретну и разумљиву дозу притајеног ликованја због сукоба међу „десничарском багром“. Истини за вољу, Ви ту – барем овај пут – заиста ништа нисте криви, већ један политички и психолошки колоплет који се тиче, делом, нашег пословичног менталитета, а делом, бојим се, преданог рада појединих „информативних“ и интересних групација.

Додуше, скренуо бих Вам пажњу да је већ сам наднаслов Вашег текста („Узбуна на десници“) прилично дискутабилан с обзиром на то да се, на пример, ја лично никада нисам представљао, нити деловао као „десничар“, због чега су ме неретко прозивали поједини коментатори и на мом „рођеном“ сајту. Исто тако, ни сам портал НСПМ није никакво ексклузивно „десно“ гласило, а поготова је та одредница непримерена за наше штампано и научно издање. Не мислим да је то нешто а priori лоше, али напросто у овом случају није тачно. Чини ми се да је та одредница уз НСПМ више последица једне карактеристичне замене теза (камо среће да је једина!) по којој се сваки интелектуални и политички став који води рачуна о држави и заштити елементарних националних интереса аутоматски проглашава за „десничарски“, док се „левица“ идентификује са једним апстрактно-грађанским и анационалним политичким ставом, што је подела која не може издржати иоле озбиљнију теоријску и политичку анализу. Тако долазимо у апсурдну ситуацију да, на пример, и следбеници и критичари ЛДП доживљавају као „леву“, а некадашњи СПС као „десну“ странку.

Али то је већ тема за неку озбиљнију дебату. Међутим, други и непосредан повод моје интервенције јесте необична и индикативна материјална грешка коју сте направили у последњем делу свог текста где кажете: „Пажљиви читаоци НСПМ суочили су се с још једном мистеријом: у суботу, 28. августа, на насловној страни сајта стајала је изјава

Ђорђа Вукадиновића, којој се већ у понедељак изгубио сваки траг – **Поводом наговештаја могуће промене текста резолуције о Косову, политички аналитичар Ђорђе Вукадиновић, изјавио је да такав поступак не би представљао компромис, већ капитулацију након које Србија неће имати образа да од других држава тражи да не признају независност Косова**

“

Претпостављам да вам је то било згодно за интригантан завршетак чланка, али невоља је у томе што сте на тај начин директно обманули своје читаоце, сугеришући како је, тобоже, у питању неко ретерирање и повлачење претходне „борбене“ изјаве. А ствар је много простија. Нити сам ја променио мишљење, нити је горња изјава „нестала“ са сајта, него је само, као и све остале фото-вести, у неком тренутку спуштена са насловне стране у архиву где се и сада налази. У шта се лако можете уверити на страници <http://www.nspm.rs/foto-vesti/>

. Штавише, управо због важности теме, дотична фото-вест је на насловној стајала знатно дуже него што је то уобичајено, с обзиром на то да се иначе те вести мењају барем два пута дневно. Али изгледа да је и Вас, као и неке друге колеге и коментаторе, на криви траг навела „врућа жеља“ да се пошто-пото моје и НСПМ-овске позиције представе као „колебљиве“ и недоследне. Но, бојим се да ћете за то морати да сачекате неку другу прилику и повод.

Да не би било никакве дилеме, достављам вам интегрални текст своје изјаве *Политици* на основу које је дотична фото-вест извучена и при којој, разуме се, и даље остајем. Као и при овој новијој, датој Бети, у којој је та тема детаљније елаборирана.

[Ђорђе Вукадиновић: Пристанак на промену текста резолуције о Косову не би био компромис већ капитулација](#)

субота, 28. август 2010.

Уредник „Нове српске политичке мисли“ Ђорђе Вукадиновић мисли да немачки министар спољних послова није у Србију могао да донесе никакву нову шаргарепу.

„Он нема шта да нам понуди сем осмеха и обећања о подршци кандидатури и можда неку

техничку ствар, попут тога да ће нам послати упитник о чланству у ЕУ. У суштини, нити ће наше шансе за улазак у ЕУ бити веће ако прихватимо измену резолуције, нити ће ако одбијемо наши односи са ЕУ бити лошији, јер смо са земљама које су признале Косово већ дуже време у конфликту ниског интензитета”, објашњава Вукадиновић. Он сматра да Србија нема ниједан разлог да прихвати промену резолуције, уколико нам је то заиста затражено. „Ако би Србија на то пристала то би била капитулација, јер би тиме одустала од последње, макар и симболичне, принципијелне линије одбране Косова и Метохије. Српски предлог је већ довољно умекшан и компромисан и ако је и та форма неприхватљива, после тога следи капитулација, након које Србија неће имати образа да од других држава тражи да не признају независност Косова”, сматра Вукадиновић.

[Ђорђе Вукадиновић: Србија не треба да одустане од резолуције у УН](#)

уторак, 31. август 2010.

БЕОГРАД - Политички аналитичар Ђорђе Вукадиновић оценио је данас да Србија не би требало да одустане од предлога резолуције о Косову иако се на њу врши "неочекивано јак" притисак из САД и појединих европских престоница.

Вукадиновић је навео да Београд не може да одустане од суштинских формулација у резолуцији, односно од ставова којима се одбацује сецесија као решење за територијалне спорове и позива на свеобухватне преговоре о Косову.

"Србија од тога не може да одустане, а да потпуно не обесмисли своју иницијативу пред Генералном скупштином УН", рекао је Вукадиновић агенцији Бета.

"Овде није реч о 'тражењу заједничког језика' између Београда и појединих земаља, већ је реч о томе да ли ће овај снажан притисак европских престоница и Вашингтона дати резултата или ће српска влада успети да истраје на свом предлогу резолуције. Вашингтон, Берлин, Лондон заправо не нуде никакав компромис већ се само тражи модус како би Београд капитулирао а да се то тако не назове и не буде тако очигледно", оценио је Вукадиновић.

Према његовим речима, у великој мери се манипулише тезом о европском заједничком наступу у тој акцији јер ЕУ нема јединствен став о предлогу резолуције Београда, нити о Косову.

"Овде ЕУ више настоји да сачува свој образ и у Генералној скупштини УН избегне демонстрацију нејединства у својим редовима по питању Косова и српске резолуције", рекао је он.

Да би ЕУ спречила бламажу, Бриселу, Лондону, Берлину и Вашингтону не одговара да се добар део међународне заједнице, чак и ако то не буде већина, конфронтира са њима и сврста иза Београда, па би им највише одговарало да српског предлога и нема, рекао је аналитичар.

Додао је да би Београд требало да "смогне снаге да се одупре притиску, тим пре што му без обзира на снажан психолошки притисак у суштини не прете ни велике санкције ниту му се нуди 'бог зна како привлачна шаргарепа'".

"У овом тренутку, Брисел не може да понуди Београду стварни бржи пут ка ЕУ, нити му може наметнути неке строже санкције", рекао је Вукадиновић.

Према његовим речима, Београд није требало ни да доставља предлог резолуције Генералној скупштини УН уколико сада жели да одустане од њега.

"Београд после неповољног мишљења Међународног суда правде и није имао много избора, већ је логична ствар била подношење резолуције. Србија је морала да жури због претње да би се могао појавити контрапредлог Приштине. Зато је потез Београда био правовремен, али сада од њега не сме одустајати. Повлачење би било бламажа након које више ни од кога у међународној заједници не бисмо имали право да очекујемо да нас подржи и одоли притиску САД за признање Косова", казао је Вукадиновић.

Вукадиновић је оценио да ће промена на домаћој политичкој сцени бити без обзира на исход дешавања око резолуције у УН. "Пре свега ће бити закомпликовани односи у већ

Одговор Вери Дидановић

Пише: Ђорђе Вукадиновић
субота, 04 септембар 2010 13:45

ионако компликованој владајућој коалицији", рекао је он.

Према његовим речима, доћи ће до поларизације и у опозицији јер треба очекивати да ће главна опозициона странка, Српска напредна странка, критиковати власт са готово ЛДП-овске позиције, док ће Демократска странка Србије то чинити са некадашњих радикалских позиција, што ће сарадњу међу њима чинити готово немогућом.

"Сада ће додатно бити убрзана прерасподела снага на политичкој сцени и она неће бити иста у односу на оно што смо навикли да гледамо у последњој деценији", оценио је Вукадиновић.